

JAARGANG 18

APRIL 2021

NR. 4 - 191

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Over de maatschappij...

4 ZWAARD EN KLEED

Gods genade en Gods regering

6 LEVEN EN STERVEN LIGGEN DICHT BIJ ELKAAR

Het gedenkteken bij het graf van Rachel

7 DE INSTELLING VAN HET PASCHA

Exodus 12 - Deel 1

9 WOORDSTUDIE

De Koning van de Joden

10 HET BOEK JESAJA

Deel 4 - De Heilige van Israël

11 FEBE, EEN DIENARES

Een karakterstudie

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma [AcrobatReader®](#) (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

OVER DE MAATSCHAPPIJ...

Jan Paul Spoor

Terwijl ik dit schrijf is het nog maart maar er schijnt buiten een heerlijk zonnetje. Een teken dat het voorjaar eraan komt. De kersenbloesem op de voorkant van dit nummer bloeide vorig jaar in april op deze manier. Alles ontluikt of begint te ontluiken. De natuur herstelt zich a.h.w. van de winter. Over herstel gesproken, de natuur herstelt zich dan wel. Maar gaat onze maatschappij zich ook herstellen?

Onlangs kreeg ik het boek: *'Over de maatschappij die komen zal...'* van Kris Tavernier om dit op de site van OudeSporen te plaatsen. Het is inmiddels 10 jaar oud en uitverkocht bij Het Zoeklicht; en we hebben toestemming gekregen om dit nu als vrije download aan te bieden. Ik had het boek indertijd al eens gelezen, maar daarna niet meer. Nu de herinneringen weer wat opgefrist zijn, kreeg ik het idee: dit past wel heel goed bij de ontwikkelingen in onze maatschappij 10 jaar later.

Kris begint zijn voorwoord als volgt: *'We leven in een bijzondere tijd'*. Nu waarschijnlijk nog meer dan 10 jaar geleden. Dan vervolgt hij: *'Jammer genoeg beseffen wij gelovigen dit veel te weinig. We leven in de tijd vlak voor de laatste gebeurtenissen van de eindtijd. Die dagen zullen gekenmerkt worden door een verschrikkelijke anti-goddelijke maatschappij. Hoe komt het dat zaken als abortus en euthanasie tegenwoordig legaal zijn? Hoe komt het dat homohuwelijken wettelijk geregeld zijn en er daarin ook plaats is voor kinderen? Dat is in de geschiedenis van Europa nog nooit zo voorgekomen. Ik bedoel niet dat deze zaken er vroeger niet waren, maar dat er nu een wettelijk kader voor*

bestaat. En dit is een belangrijk teken aan de wand. Alles wat aanvaardbaar wordt, wordt vervolgens wettelijk geregeld en wordt daaropvolgend vanzelfsprekend. Het zijn zaken die helemaal niet naar Gods gedachten zijn en die alleen een wettelijk kader kunnen krijgen in een maatschappij die geen rekening wenst te houden met God. In zo'n maatschappij leven wij. Het is het begin van de maatschappij die nog moet komen. Namelijk de anti-goddelijke maatschappij zoals die beschreven staat in Openbaring 13. De maatschappij die er straks aankomt, maar zich nu al aan het vormen is. Die antigoddelijke maatschappij zal beheerst worden door twee beesten en een draak, zo worden deze figuren althans voorgesteld. Zij zullen zich keren tegen God en tegen alles en allen die Hem toebehoren' (blz. 11).

De auteur zegt dat hij geen maatschappijkritisch boek wilde schrijven, maar dat hij wilde proberen om de actualiteit van onze dagen te plaatsen in het licht van de Bijbelse profetie, en de maatschappij die eraan komt. Ik geloof inderdaad dat onze huidige maatschappij hierop voorbereid wordt. Daarbij geloof ik niet dat iemand dat bewust doet, of dat er een menselijk complot is van wie dan ook. Maar wat wel zeker is, dat deze maatschappij van God los is en zichzelf dus overgeeft in de handen van de 'tegenstander'. Hij vervormt de maatschappij naar zijn eigen doel en belangen.

Kris zegt verderop in zijn boek: *'Het is in het huidige Europa volop aan de gang om het idee aan te nemen dat er niets is buiten het natuurlijke. Er is geen God en ook geen godheden, geen engelen en geen demonen. Er is geen hemel, net zoals er geen hel is. Het is allemaal hier en nu, materialistisch, en met een eigen gemaakte spiritualiteit omdat de mens ten diepste toch een religieus wezen blijft. Er is nog een zoektocht naar zingeving, maar buiten God of het bovennatuurlijke om. Ik denk dat dit nu precies de kern van de religie van de eindtijd is, namelijk het ongeloof in God of de geestelijke wereld. De wetenschap heeft daar op allerlei vlak bijdragen aan geleverd en niet in het minst door de evolutietheorie. De evolutietheorie is meer een geloof dan een wetenschap om het idee dat er een God bestaat, uit de wereld te helpen. De psychologie heeft allerlei verklaringen aangereikt om heel wat terug te brengen tot louter de psyche van de mens zelf. Alles is erop gericht om nu eindelijk eens het idee dat er een God bestaat, uit de wereld te helpen'* (blz. 107).

Verder heeft hij het over de volgende thema's: godsdienstvrijheid, de vrijheid om iemand het evangelie te brengen, want dat ziet men als iemand iets *opdringen*. Geloofsbeleving mag wel, maar dan achter de voordeur. Het afwijzen als zonde van seksuele daden buiten het huwelijk dat God heeft gegeven tussen man en vrouw, wordt bestempeld als discriminatie. Voor de wakkere christen zijn er duidelijk krachten aan het werk die het denken van de maatschappij – die uit zondige mensen bestaat – vormen volgens de plannen van de tegenstander van God.

Wij mogen deze veranderingen volgen en bekijken in het licht van de Bijbel, het Woord van God, en daarbij letten op de tekenen. We moeten wel voorzichtig zijn met het duiden van wat er speelt in de maatschappij. Voor ons gaat het erom dat we Christus verwachten. Ons hart moet met Hem verbonden zijn, gerust zijn in Hem en niet helemaal in beslag worden genomen door de maatschappij waarin wij leven. Deze maatschappij komt aan zijn eind. Heel gauw (...), hoelang nog Heer? *'Hij zegt: Ja, Ik kom spoedig! Amen, kom, Heer Jezus!'* Een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

ZWAARD EN KLEED

GODS GENADE EN GODS REGERING

C.H. Mackintosh

Dit is een onderwerp waaraan weinig aandacht wordt besteed, terwijl het toch heel belangrijk is. Vele teksten over de goddelijke voorzienigheid zijn alleen maar te verklaren door het grote verschil tussen Gods genade en Gods rechtvaardige regering. We willen nu enkele belangrijke gedeelten noemen, waarin het onderscheid tussen genade en regering duidelijk wordt voorgesteld.

Genesis 3

Dit hoofdstuk geeft het eerste voorbeeld. Hierin komen de beginselen van Gods genade en Zijn regering voor het eerst voor. Wie zien de zondaar: een gevallen, schuldige en naakte zondaar. En we zien een genadig God, Die het weer goed maakt, de schuld wegdoet en de naaktheid bekleedt. God doet dit op Zijn eigen manier. Hij brengt de slang tot zwijgen en geeft hem over tot eeuwige schande. Hij bevestigt Zijn eigen eeuwige heerlijkheid, en Hij verschaft de zondaar zowel leven als gerechtigheid, en dit alles door de dood van het Nageslacht van de vrouw.

Dit was genade, vrije en onvoorwaardelijke volmaakte genade, de genade van God. God geeft Zijn Zoon om 'het Nageslacht van de vrouw' te worden, te sterven voor de verlossing van de mens, Hem te verbrijzelen om de zondaar te kunnen hullen in het kleed van de goddelijke gerechtigheid. Dit was genade van de meest onmiskenbare aard.

Daarna vinden we in direct verband met de tentoongespreide genade de eerste ernstige daad van Gods regering. Gods genade bekleedde de mens, Zijn regering verdreef hem uit Eden (vs. 21). Maar vers 24 toont de ernst van die regering. Het kleed van dierenhuiden was het heerlijke onderpand van de genade, maar het flikkerende zwaard was het ernstige bewijs van Gods regering. Adam had met allebei te maken. Als hij naar zijn kleed keek, dacht hij aan de genade, aan het feit dat God deze bekleding had gegeven om zijn naaktheid te bedekken. Maar als hij naar het zwaard keek, werd hij herinnerd aan Gods onveranderlijke regeringswegen.

Gods genade schijnt met heldere stralen en Gods regering draagt de kenmerken van diepe ernst. Genade en rechtvaardige regering nemen een minder raadselachtige vorm aan als ze in verband gebracht worden met de geschiedenis van het volk van God. Het is van belang deze grote werkelijkheden zo duidelijk voorgesteld te zien onder de vroege beelden van kleed en zwaardmacht.

Waarom verdreef God de mens, nadat Hij hem eerst vergeven had? Dit kan men vragen in verband met ieder toneel in de hele Schrift en in de hele geschiedenis van het volk van God, waarin de samenhang van de werking van

genade en regering wordt toegelicht door voorbeelden. De genade vergeeft; maar de raderen van Gods regering rollen verder in al hun majesteit. Adam was volkomen vergeven, maar zijn zonde had blijvende gevolgen. De schuld was weggedaan van zijn geweten, maar zo was het niet met het zweet van zijn aangezicht. Hij ging weg, vergeven en bekleed, maar hij kwam terecht te midden van dorens en distels. Hij kon in het verborgene zich voeden met de kostbare vruchten van de genade, terwijl hij in het openbaar de ernstige en onvermijdelijke gevolgen van Gods regeringswegen moest erkennen.

Zo was het met Adam, en zo is het later gegaan. Zo is het ook nu nog in deze tijd. Een duidelijk begrip van dit onderwerp krijgt u bij het licht van de Schrift. Biddende aandacht is vereist. Men moet genade en regering niet met elkaar verwarren. Dan wordt de genade noodzakelijkerwijs beroofd van haar aantrekkingskracht, en Gods regering wordt beroofd van zijn ernst. De volle vergeving van de zonden, die de zondaar mag genieten op grond van Gods vrije genade, wordt maar zelden genoten omdat het hart bezig is met de strenge eisen van Zijn regering. Beide dingen moet men goed onderscheiden, en dit verschil wordt duidelijk gehandhaafd in Genesis 3 en overal in de Schrift.

Waren de dorens en distels waarmee Adam werd omringd na zijn verdrijving uit de hof van Eden, in strijd met de volle vergeving waarvan de genade hem eerder had verzekerd? Zeker niet, zijn hart werd verlicht door de stralen van Gods genadige belofte en hij was bekleed met de mantel die Gods genade voor hem had toebedeeld, voordat hij zijn plek moest vinden in een wereld die zuchtte onder de vloek van de zonde en hij hier moest werken en worstelen als gevolg van het vonnis van Gods regering. Gods rechtvaardige regering verdreef de mens, maar pas nadat Gods genade hem had vergeven en bekleed. Zo werd hij in een donkere wereld gezonden; maar pas nadat de lamp van de belofte hem in de hand was gegeven om hem te bemoedigen in de duisternis. Hij kon het ernstige besluit van Gods regering verdragen, naarmate hij de ervaring opdeed van de rijke voorziening van Zijn genade.

Genesis 6 e.v.

Nu gaan we naar de ark en de zondvloed in de dagen van Noach, die evenals de bekleding van dierenhuiden en het flikkerende zwaard op treffende wijze een illustratie vormen van Gods genade en Gods regering.

Het geïnspireerde verhaal van Kaïn en zijn nageslacht toont in waarheid de groei van de gevallen mens in het kwaad; terwijl de geschiedenis van Abel en zijn nakomelingen juist de goede vruchten laat zien van hen die geroepen waren tot een leven van geloof. En dat in het toneel van dood en verderf, waar Gods regering onze eerste ouders had gesteld. De eerste linie vervolgt met roekeloze haast de achteruitgang, totdat hun volgroeiende schuld het zware oordeel van de vergelding brengt. De laatste linie echter vervolgt door genade een naar boven gerichte wandel, en zij worden veilig door het oordeel heen naar een gereinigde aarde gedragen.

Vóórdat het oordeel in Gods regeringswegen kwam, was de uitverkoren familie en alle schepselen met hen veilig geborgen in de ark, het vaartuig van de genade. Noach was veilig in de ark, evenals Adam met het kleed van dierenhuiden het bewijs was van Gods gunst. En zo kon

hij de troon van Gods regering aanschouwen, zoals die haar vernietigende oordeel over een bezoedelde wereld deed komen. God redde Noach in genade, vóórdat Hij de aarde sloeg in Zijn gerechtigheid met het oordeel van de zondvloed. Het is genade en regering, telkens weer. De genade brengt heil, de gerechtigheid leidt tot oordeel en vergelding. God wordt in allebei gezien. De ark getuigde van Gods genade, maar iedere golf van de zondvloed sprak van Gods regering.

Genesis 27 e.v.

Nog een voorbeeld, een praktisch geval van genade en regering in het boek Genesis, namelijk het leven van de aartsvader Jakob. De hele geschiedenis van Jakob bevat veel lessen met betrekking tot ons onderwerp. Het begint ermee dat hij zijn vader bedriegt met het doel de zegen van zijn broer te verkrijgen. De soevereine genade van God had lang voor Jakobs geboorte hem al verzekerd van de voorrang, en geen mens kon hem daarvan beroven. Maar Jakob was niet van plan te wachten op Gods tijd en wijze, en ging de dingen zelf regelen. Wat was het gevolg? Zijn hele latere leven geeft een waarschuwend antwoord. Hij werd een vluchteling uit zijn ouderlijk huis, en hem stonden 20 jaar van dienstbaarheid te wachten bij Laban. Zijn loon werd tienmaal veranderd en nooit heeft hij zijn moeder teruggezien. Hij was bang om door zijn beledigde broer vermoord te worden. Er werd smaad op zijn familie geworpen en hij vreesde voor zijn leven vanwege de Sichemieten. Hij werd bedrogen door zijn tien zonen, en in diepe rouw gedompeld door de veronderstelde dood van zijn geliefde zoon Jozef. Er kwam ook vrees voor de dood vanwege hongersnood, en ten slotte de dood zelf in een vreemd land.

Wat een lessen voor ons! Jakob was het voorwerp van Gods genade, van soevereine, onveranderlijke, eeuwige genade. Dit staat vast, maar daarna was hij tevens het voorwerp van Gods regering. En laten we wel bedenken: niemand kan Gods regering tegenhouden. De gang van die regering is onweerstaanbaar. Het is makkelijker de vloed van de oceaan tegen te houden of de stormwind te weerstaan, dan door enige aardse of hemelse macht Gods regering ongedaan te maken. Dat is ernstig. De genade vergeeft en maakt vrij, volledig en eeuwig. Maar wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Een knecht bezaait een veld door onwetendheid, onoplettendheid of met verkeerde bedoelingen met schadelijk onkruid. Zijn meester vergeeft het volledig, maar de genade verandert de oogst niet; en in plaats van het gouden graan levert het veld een schadelijk gewas.

Zou het zien van dit onkruid hem doen twijfelen aan de genade van zijn meester? Zeker niet. Zoals de genade van de meester de oogst niet veranderde, zo verandert de oogst ook niets aan de genade en de vergeving die voortkwam uit het hart van de meester. Beide dingen zijn volmaakt onderscheiden; en het beginsel zou niet worden geschonden, zelfs als de meester door zijn bekwaamheid in staat was van het onkruid iets te maken dat meer waard was dan de tarwe. Toch zou het waar blijven: wat een mens zaait, dat zal hij ook maaien.

Dit illustreert het verschil tussen genade en regering. Galaten 6:7 is een korte, maar veelomvattende verklaring van het grote beginsel van Gods regering, een principe van ernstige praktische aard. Het komt er niet op aan wie men

is. 'Wat een mens zaait, dat zal hij ook maaien'. De genade vergeeft, ja nog meer, ze maakt u gelukkiger dan ooit. Maar als u onkruid in het voorjaar zaait, dan zult u geen tarwe in de herfst oogsten. Dit is even duidelijk als praktisch, en het wordt door de Schrift en door de ervaring geïllustreerd en gehandhaafd.

Numeri 20

Kijk naar het leven van Mozes. Hij sprak onbedachtzaam met zijn lippen bij de wateren van Meriba (Num. 20). Het gevolg was dat God hem verbood het Beloofde Land binnen te gaan. Maar terwijl het besluit van Gods regering hem buiten Kanaän hield, bracht de grenzeloze genade van God hem op de top van de Pisga, die recht tegenover Jericho ligt (Deut. 34). Daar zag hij heel het land, niet zoals het door Israël werd veroverd, maar zoals het door Gods verbond aan het volk was geschonken. En daarna begroef Hijzelf Zijn geliefde dienstknecht in een dal in het land van Moab. Wat een genade zien wij in dit alles! Als de geest wordt geschokt door het besluit van Gods troon vanwege de zonde van Meriba, wordt het hart in verrukking gebracht door de weergaloze genade op de top van de Pisga.

Gods regering hield Mozes buiten het land Kanaän. Maar Gods genade groef een graf voor hem in het land van Moab. Was er ooit zo'n begrafenis? Kunnen we niet zeggen dat de genade, die het graf van Mozes delvde, alleen is overtroffen door de genade die het graf van Christus gebruikte als een wonderlijk middel in Gods hand? Ja, God kan een graf delven of een kleed maken. En de genade schittert nog meer in deze wondervolle daden, als men ze beziet in verband met de ernstige en rechtvaardige besluiten van de troon van Zijn regering.

2 Samuël 12

Laten we nu nog kijken naar David in de zaak van Uria, de Hethiet. Hier vinden we een treffende voorstelling van genade en regering. In een kwaad moment viel David van zijn hoge standpunt. Door de verblindende macht van de menselijke lust viel hij in een put van zedelijk bederf. In die diepe put bereikte de pijl van de overtuiging van zonde zijn geweten en ontlokte dit aan zijn gebroken hart de berouwvolle woorden: 'Ik heb gezondigd tegen de Heere'. Deze woorden werden snel en helder als volgt beantwoord: 'De Heere heeft ook uw zonde weggenomen'. Dat was absolute genade. Davids zonde was volmaakt vergeven, daar bestaat geen twijfel over.

Maar na die woorden van genade, na de belijdenis van zijn schuld, kwamen de woorden van Gods regering. Nadat de liefdevolle hand de schuld had weggenomen, kwam het zwaard uit de schede om het noodzakelijke oordeel uit te oefenen. Dit is ernstig. David kreeg vergeving, maar later stond Absalom tegen hem op. 'Wat een mens zaait, zal hij maaien'. Iedere daad in zijn eigen sfeer, en elke daad afzonderlijk. De luister van de genade en de ernst van Gods regering zijn allebei hemels. David mocht de voorhoven van het heiligdom betreden als een voorwerp van Gods genade (2 Sam. 12:20), voordat hij de ruwe kant van de Olijfberg beklom in de wegen van Gods regering (2 Sam. 15:30). Maar zijn hart had nooit een dieper besef van de genade dan toen hij Gods rechtvaardige regering onderging.

De lezer kan nog meer voorbeelden in de Schrift vinden. De Bijbel is er vol van en het menselijk leven toont het

dagelijks. Hoe dikwijls zien wij mensen in het volle genot van Gods genade, met de zekerheid van de vergeving van al hun zonden, wandelend in onbewolkte gemeenschap met God, terwijl zij al die tijd toch lijden in het lichaam of door bepaalde omstandigheden die het gevolg zijn van vroegere dwaasheden en buitensporigheden. Hier zien wij weer Gods genade en Gods regering, een belangrijk en praktisch onderwerp. Het kan helpen in de studie niet alleen van de Schrift, maar ook van levensbeschrijvingen.

Exodus 34:6-7 wordt dikwijls gezien als een openbaring van Gods genade, maar het is wel degelijk een voorstelling

van Gods regering. Als deze verzen een voorstelling van het evangelie zouden vormen, zouden wij een zeer beperkt idee hebben van wat het evangelie is. Het evangelie spreekt zo in 2 Korinthe 5:19: 'namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende en in ons het woord van de verzoening legde'. 'De zonde bezoeken' en 'niet toerekenen' zijn twee totaal verschillende dingen. Het eerste is God in Zijn regering, het tweede is God in Zijn genade. Het is dezelfde God, maar in verschillende facetten van Zijn openbaring. God is licht, en God is liefde. Bron: Misc. Writings

LEVEN EN STERVEN LIGGEN DICHT BIJ ELKAAR

HET GEDENKTEKEN BIJ HET GRAF VAN RACHEL

Hugo Bouter e.a.

Het laatste gedenkteken in het leven van Jakob was een grafsteen, en wel de steen op het graf van zijn geliefde Rachel: *'Zo stierf Rachel en zij werd begraven langs de weg naar Efrath, dat is het tegenwoordige Bethlehem. Jakob richtte toen een gedenkteken op boven haar graf. Dat gedenkteken op het graf van Rachel staat er tot op deze dag'* (Gen. 35:19-20).

Leven en dood kunnen dicht bij elkaar liggen. De verblijdende gebeurtenis van de geboorte van Rachels tweede zoon werd overschaduwed door de macht van de dood, die haar het leven ontnam. Vlak voor haar ziel het lichaam verlaat, noemt ze het kind Ben-oni, dat is zoon van mijn pijn. Maar Jakob geeft het kind de naam Benjamin: dat betekent zoon van de rechterhand. Als vader wilde hij dit kind niet stempelen met het verdriet en de pijn van zijn moeder, maar meer met de vreugde die zij hem had gebracht. Dat klinkt door in de naam die hij krijgt van Jakob: zoon van de rechterhand. Wij kunnen in deze daad van Jakob weer groei opmerken in wijsheid bij het omgaan met de moeilijkheden en het verdriet dat hij moest verwerken. Het leven kan op een pijnlijke en smartelijke wijze eindigen, maar we hoeven dat niet zo'n dominerende plek te geven dat het alles in het leven en in de gedachtenis van de betreffende persoon gaat stempelen.

Rachel stierf en werd begraven in de omgeving van het latere Bethlehem, de geboortestad van koning David en ook van de Messias, Die volgens de profetie een Heerser

zal zijn in Israël (Micha 5:1). Hij is de ware Zoon van de rechterhand. Wat een getuigenis van het grote profetische inzicht van Jakob.

Het was begrijpelijk dat Jakob deze plek wilde markeren met een gedenkteken. Rachel was de liefde van zijn leven, zoals men tegenwoordig wel zegt. Voor haar had hij alles overgehad, ook al had hij 20 jaar lang moeten zwoegen en ploeteren in dienst van zijn schoonvader. Maar nu waren die jaren van de vreemdelingschap voorbij en was hij weer in het Beloofde Land. Op dit moment werd Rachel hem echter ontnomen, juist bij de geboorte van haar tweede zoon. Wat een droefheid en leed voor Jakob! Dit punt in zijn leven zou voor altijd in herinnering moeten blijven.

Het gedenkteken op het graf van Rachel 'staat er tot op deze dag', lezen we. Wat een lange tijd is er aan dit gedenkteken gedacht in de velden van Efrath (d.i. plaats van vruchtbaarheid). Mozes heeft dit waarschijnlijk later erbij geschreven: tot op deze dag! Dood en leven liggen soms dicht bij elkaar. Rachel huilt om haar kinderen, zo staat er later geschreven in Jeremia 31:15. Toch is daar ook de Heiland geboren. Vanuit deze plaats is het gebeurd, dat Naomi vol vertrok en leeg terugkwam en hier later een zoon in haar schoot gelegd werd. Bethlehem als een plaats van hoop. Een hoop die Jakob gevonden had in het geloof.

Gelukkig hebben de aartsvaders geleefd in de hoop op de opstanding uit de doden. Daarom wilde Jakob zelf ook in het Beloofde Land worden begraven (Gen. 47:27-31). Zij hebben geleefd in de hoop op de komst van de Messias en de definitieve vervulling van Gods beloften voor Zijn volk. Ja, zij hebben zelfs uitgezien naar een hemels vaderland en naar de komende hemelstad, het nieuwe Jeruzalem (Hebr. 11:13-16).

Het lijkt erop dat de liefde van Jakob voor zijn geliefde Rachel is overgegaan op haar beide zoons, Jozef en Benjamin, zoals later ook op ontroerende wijze werd verwoord door Juda in Genesis 44, vlak voordat Jozef zich aan zijn broers bekend maakte. Ongetwijfeld heeft Jakob de unieke kwaliteiten van zijn zoon Jozef onderkend en de morele integriteit gezien die hem kenmerkte tijdens de zeventien jaar dat hij bij hem woonde in het land Kanaän (zie Gen. 37). Dat bleek wel uit de manier waarop hij Jozef behandelde en uit het pronkgewaad dat hij hem gaf.

DE INSTELLING VAN HET PASCHA

EXODUS 12 - DEEL 1

John Ritchie

In Exodus 12 vinden we één van de duidelijkste beelden van de verlossing door het bloed van het Lam. Dit is het grote onderwerp van de Heilige Schrift, vanaf het lam dat Abel offerde buiten de hof van Eden tot op de komst van het ware Lam van God, dat geofferd werd buiten de poort van Jeruzalem. De profeten hebben hiervan getuigd en de psalmdichters hebben ervan gezongen. En in de hemel zullen we eeuwig het nieuwe lied zingen: U hebt ons voor God gekocht met Uw bloed.

Een godsdienst *zonder* bloed is fataal voor de zondaar. Kaïn, de moordenaar, is de vader ervan en hij heeft nog altijd nakomelingen die deze godsdienst aanhangen. Tot op heden zijn er predikanten en professoren die alleen maar een smalende glimlach overhebben voor wat zij een 'bloedtheologie' noemen. Maar laten ze wel bedenken dat er zonder bloedstorting geen vergeving is (Hebr. 9:22). Een bloedeloze theologie leidt ons rechtstreeks naar de poel van vuur.

Zoals gezegd vinden we in Exodus 12 een prachtige illustratie van de verlossing door het bloed van Christus. Elk onderdeel van dit type is even mooi en betekenisvol. We weten dat het Pascha van Christus spreekt, want er staat geschreven: 'Ook ons Pascha, Christus, is geslacht' (1 Kor. 5:7).

Een volkomen lam

De Israëlieten moesten een gaaf, een volkomen lam nemen, een mannetje van een jaar oud. Dit spreekt van de volmaaktheid, de zachtmoedigheid, de gewilligheid en de kracht van Christus. Hij werd als een lam ter slachting geleid en vroeg zelfs om vergeving voor hen die Hem ter dood brachten. Hij was onberispelijk en onbevlekt (1 Petr. 1:19). Hij was zonder enig gebrek. Hij *deed* immers geen zonde (1 Petr. 2:22), Hij *kende* geen zonde (2 Kor. 5:21), en in Hem *was* geen zonde (1 Joh. 3:5). Hij was volmaakt als het Kind van Bethlehem, als de Jongeling van Nazareth, als de Zoon des mensen en als het Lam van God op het kruis. Hij stierf in Zijn volle mannelijke kracht, machtig om te verlossen.

'U moet het in bewaring houden tot de veertiende dag van deze maand' (Ex. 12:6). Er was een proeftijd, die ruimschoots gelegenheid bood om te onderzoeken of het lam wel onberispelijk was. Zo was het ook met het Lam van God. Hij is langdurig op de proef gesteld in Zijn leven op aarde. Hij is beproefd door de hemel, alsook door de aarde en door de machten van de duisternis, zodat we een drievoudig getuigenis bezitten van Zijn volkomenheid. De Vader getuigde van de hemel: 'Deze is Mijn geliefde Zoon,

in Wie Ik Mijn welbehagen heb' (Matt. 3:17). De demonen moesten het uitroepen: 'Ik ken U Wie U bent: de Heilige van God' (Marc. 1:24). En de duivel moest Hem verlaten, nadat hij tevergeefs al zijn listen op Hem had toegepast.

De mensen getuigden ook van Zijn onschuld. De Romeinse stadhouder Pilatus moest toegeven: 'Ik vind geen schuld in Hem' (Joh. 18:38). Judas, de verrader, beledde dat hij onschuldig bloed had overgeleverd (Matt. 27:4). De hoofdman die Hem zag sterven, erkende dat Hij rechtvaardig was (Luc. 23:47). Eén van de boosdoeners die met Hem gekruisigd waren, getuigde dat Hij niets onbehoorlijks had gedaan (Luc. 23:41). Zelfs de vijanden van Christus moesten dus getuigen dat Hij als een vlekkeloos en schuldeloos Lam in de dood ging. Hij was het reine, volmaakte en onberispelijke Lam van God, dat geslacht werd om onze zonden.

Hysop (hyssopus officinalis)

De betekenis van het bloed

Het bloed van het lam werd in een bekken gedaan en men nam een bundeltje hysop om het erin te dopen: 'En zij zullen van het bloed nemen en het aan de beide deurposten strijken en aan de bovendorpel (...). En het bloed zal u tot een teken zijn aan de huizen waarin u verblijft. Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan en er zal geen plaag onder u zijn die verderf teweegbrengt, als Ik het land Egypte zal treffen' (Ex. 12:7-13).

Alleen het bloed aan de beide deurposten en de bovendorpel bewerkte de redding van de eerstgeborenen van Israël in deze vreselijke nacht. Ze konden niet worden gered door het levende lam, zelfs al zouden ze het aan de deurpost binden. Ze konden evenmin gered worden als het bloed in het bekken bleef. Nee, het bloed moest worden *toegepast*. Men moest het zich als het ware persoonlijk toe-eigenen. Door middel van het bundeltje hysop werd het aangebracht aan de deurposten van het huis.

Alleen zó was de eerstgeborene, die ten dode was opgeschreven, in veiligheid. Hij werd niet gered door het bloed *en* de bittere kruiden, of door het bloed *en* de ongezuurde broden. Het was alleen het *bloed* van het lam, dat hem redde van het oordeel. De zekerheid van hun behoud hing ook niet af van hun eigen gevoelens, of van het pelgrimskleed dat ze aanhadden. Hun zekerheid berustte op iets dat oneindig veel beter was dan al deze veranderlijke dingen, namelijk op het onwankelbare woord van de eeuwige God. Want Hij had gezegd: 'Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan'. Dat was voldoende. Ze waren nu even veilig voor de verderfengel, als wanneer ze in het land Kanaän gewoond hadden.

Maar hoe staat het met u? Schuilt u achter het kostbare

bloed van Christus? Geloof u dat het voor u vergoten is en dat God dit offer aanvaard heeft? God ziet het bloed en Hij kent de waarde ervan, en Hij zegt tot allen die hun vertrouwen op dit bloed hebben gesteld: Ik zal u voorbijgaan. Is Zijn Woord betrouwbaar? Zo ja, dan bent u veilig. Dan is er geen plaats voor twijfel en vrees en veranderlijke gevoelens. U bent in een veilige schuilplaats. Uw gevoelens doen niets af van het betrouwbare Woord van God. Alleen het bloed van Christus is de grondslag van onze behoudenis; en het geschreven Woord van God is de grondslag van onze zekerheid. Het bloed spreekt tot *God*, het Woord tot *ons*.

Het bloed mocht niet op de drempel of op de vloer worden gesprenkeld. Het was veel te kostbaar om vertreden te worden. Toch zijn er naambelijders, die de Zoon van God met voeten treden en het bloed van het verbond onrein achten (Hebr. 10:29). Ook zijn er veel belijders, die het bloed niet persoonlijk toepassen. De kerkelijke systemen waartoe ze behoren zijn allemaal gegrond op het feit dat de Heere Jezus stierf, maar het bloed heeft voor hen geen reddende kracht. Het is net zoals met het bloed in het bekken: zolang de Israëliet het niet aanbracht op de deur, was hij niet veilig voor het oordeel van God. Zolang het bloed niet wordt gebruikt, zolang men niet in het geloof de hand legt op de waarde van het bloed van Christus, is men niet behouden.

Beste lezer of lezeres, wat heeft het bloed van Christus *u* te zeggen? Hebt u in het geloof de hand gelegd op de waarde van dat bloed? Of hebt u nog geen beschutting gezocht tegen het oordeel van God, de komende toorn?

Het Pascha als maaltijd van verlost

Toen de verloren zoon terugging naar zijn vader, kreeg hij een plaats aan een goed voorziene tafel. Er werd een vreugdefeest gevierd. Hij werd niet alleen begroet met een kus en hij kreeg niet alleen het beste kleed en een ring en sandalen aan zijn voeten. Maar terwijl hij rustte in de armen van zijn vader en al zijn twijfel en vrees verdwenen, hoorde hij zijn blijde vader zeggen: 'Laten wij eten en vrolijk zijn' (Luc. 15:23). De vader, die de bron was van de zegen, en de zoon die het voorwerp van de zegen was, zaten *samen* aan de maaltijd om van het gemeste kalf te eten. Een andere illustratie: Toen het dochttertje van Jairus door Christus was opgewekt, beval Hij dat men haar te *eten* zou geven (Luc. 8:55). Als een zondaar wordt levend gemaakt en een plaats krijgt aan het hart van de Vader, krijgt hij ook deel aan het brood dat de kinderen eten. Hij is geroepen tot de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, die straks in volmaaktheid zal worden genoten in de tegenwoordigheid van God en van het Lam.

De Paasmaaltijd die Israël in Egypte vierde achter de bescherming van de met bloed bestreken deurposten, spreekt hiervan. Het bloed beveiligde de Israëlieten voor het oordeel dat daarbuiten woedde. Maar binnen in hun huizen was er rust, zelfs te midden van het angstige toneel dat hen omringde. Terwijl ze klaarstonden voor de reis, met de staf in de hand, aten ze van het lam dat aan het vuur gebraden was. Ze sliepen niet in die veelbewogen nacht, ze brachten die spannende uren niet in onverschilligheid door.

Dat is een ernstige les voor ons. De Heer laat ons misschien nog een poosje in deze donkere wereld om met Hem gemeenschap te hebben. Dat is het hoogste voorrecht dat we kennen. Als we schuilen achter het bloed van het Lam,

mogen we ook aanzitten aan de tafel die Hij voor ons heeft bereid. We mogen ons voeden met Zijn gezegende Persoon. God heeft ons niet alleen het bloed van het Lam gegeven om ons ontwaakte geweten rust te geven, maar Hij wil ook de honger van ons hart stillen door de Persoon van Christus aan ons voor te stellen. Als we ons geestelijk gesproken met Hem voeden en ons in Hem verblijden, is onze blijdschap volkomen.

Eten van het Lam

'Zij moeten het vlees dezelfde nacht nog eten; op vuur gebraden, met ongezuurde broden, en met bittere kruiden moeten zij het eten. U mag daarvan niets rauw eten, en zeker niet in water gekookt, maar alleen op vuur gebraden, met zijn kop, met zijn poten en zijn ingewanden' (Ex. 12:8-9).

Christus was het ware Lam van God. Het braden of roosteren op het vuur spreekt van het lijden dat Hij onderging van de kant van God. Op het kruis onderging Hij het oordeel van God in onze plaats, en met deze lijdende Christus mogen wij ons voeden. We hebben gemeenschap met Hem die het vuur van Gods oordeel onderging, en we bewonderen Zijn liefde en de kracht van Zijn werk. We denken aan Zijn diepe lijden en de angst van Zijn ziel. En we buigen ons neer voor deze liefde, die zelfs door vele wateren niet kon worden uitgeblust. Ons hart is vervuld met Zijn Persoon en Hij is het voorwerp van onze dank en aanbidding en het onderwerp van ons lied. Al het andere verdwijnt, de wereld verliest haar aantrekkingskracht en we vergeten de dingen waaraan we vroeger zo waren gehecht. Want we hebben nu een beter deel, dat ons overvloedig verzadigt. We voeden ons met het Lam van God.

De bittere kruiden

Het lam werd gegeten met een saus van bittere kruiden. Dit is een beeld van de smartelijke herinnering aan de zonde. Juist als we denken aan het lijden van het Lam van God, zien we het ware karakter van de zonde. De zonde wordt dan uitermate zondig voor ons in het licht van het kruis. En we denken er met droefheid aan dat het onze zonden waren, die de Heiland aan het vloekhout nagelden. Alleen de genade kan een oprecht berouw bewerken, en het hart van een opstandige zondaar kan alleen door liefde gewonnen worden. Maar als we deze genade en liefde hebben leren kennen, zal dat altijd gepaard gaan met droefheid om onze zonden. Daarvan spreken de bittere kruiden.

We kunnen deze bittere kruiden niet losmaken van het Paaslam. Er zijn vele zoekende zielen die alleen deze kruiden eten, maar niet eerst het bloed aan de deurposten hebben aangebracht. Ze hebben een oprecht berouw over hun verleden en ze vragen God om vergeving. En in die toestand blijven ze jarenlang leven, terwijl ze hopen dat er een verandering zal plaatsvinden en dat ze Gods liefde zullen mogen ondervinden. Maar die liefde is vreemd aan het opstandige hart van de gevallen zondaar, en ze kan alleen in onze harten worden uitgestort als we in het geloof de hand leggen op de waarde van het bloed van het Lam. Eerst moet het bloed gesprenkeld worden, dan volgen de bittere kruiden.

Bron: [Van Egypte naar Kanaän - Hoofdstuk 4](#)

DE KONING VAN DE JODEN

Gerard Kramer

Mattheüs over de beloofde Koning

Vreemd, zult u misschien zeggen, een stukje over de Koning der Joden in een nummer dat vlak voor Pasen verschijnt! Maar afgezien van het feit dat de Schrift ons nergens oproept de christelijke feestdagen te vieren, is het toch echt zo dat er zonder Kerst geen Pasen kan zijn. We zullen dat hieronder zien, als we nadenken over een aantal plaatsen waar Mattheüs personen aan het woord laat (inclusief de Heer Zelf) die aan de Heer Jezus niet alleen de koningstitel, maar expliciet de titel 'Koning der Joden' (Gr. *basileus toon Joudaioon*) gaven. Alle Schriftverwijzingen zijn uit het evangelie naar Mattheüs, tenzij anders aangegeven. Hij is degene die van de evangelisten het meeste licht laat schijnen op de Heer Jezus als de beloofde Koning.

De geboorte van de Koning der Joden

Over de geboorte van de Koning schrijft Mattheüs: 'Toen nu Jezus was geboren in Bethleem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie wijzen uit het oosten kwamen naar Jeruzalem en zeiden: Waar is de koning der Joden die geboren is (lett. 'de geboren koning')? Want wij hebben zijn ster gezien in het oosten en zijn gekomen om Hem te huldigen. Toen nu koning Herodes dit hoorde, werd hij ontsteld' (2:1-3).

Waarom was koning Herodes de Grote, die regeerde van 37-4 v. Chr., zo ontsteld bij het horen van deze vraag van de wijzen? Niet alleen omdat hij zelf koning was en dat graag zo wilde houden, maar vooral omdat hij hoorde dat door de wijzen aan die geboren koning de unieke titel gegeven was die hijzelf bij senaatsbesluit van de Romeinen gekregen had, namelijk 'koning der Joden'!

De Joodse geschiedschrijver Flavius Josephus beschrijft in zijn *Joodse Oorlog* I 282-285 hoe Herodes in 40 v. Chr. met die titel geëerd werd; ik citeer enkele zinnen uit dit gedeelte:

(282) Antonius ... besloot Herodes, die hij kort tevoren had benoemd tot tetrarch, nu koning van de Joden (Gr. basileus toon Joudaioon) te maken (284) Daarom riep hij (Augustus) de senaat bijeen (...). (285) Na afloop van de senaatsvergadering verlieten Antonius en Caesar (= Augustus) met Herodes in hun midden de zaal, voorafgegaan door de consuls en andere magistraten, om een offer te brengen en het senaatsbesluit in het Capitool te deponeren. Hierna bood Antonius Herodes op deze eerste dag van zijn koningschap een banket aan.

Voor zover wij weten, heeft Herodes zichzelf nooit 'koning der Joden' genoemd. Op zijn munten staat slechts 'van

koning Herodes'. Door Mattheüs wordt Herodes overigens slechts 'koning' genoemd in hoofdstuk 2:1 en 3, en de werkelijke 'koning der Joden die geboren is' staat daar tussenin, prachtig centraal dus! In de verzen 7, 12, 13, 16 en 19 wordt hij slechts 'Herodes' genoemd.

De verwerping van de Koning der Joden

Toen de Heer Jezus voor stadhouder Pilatus stond, vroeg deze Hem aldus: 'Bent U de koning der Joden? Jezus nu zei: U zegt het' (27:11). Deze opmerking werd door Pilatus niet serieus genomen, en evenmin door zijn soldaten. Over hen lezen we: 'En zij (de soldaten) vielen op hun knieën voor Hem en bespotten Hem aldus: Gegroet, koning der Joden! En zij spuwden op Hem, namen de rietstok en sloegen op Zijn hoofd. En toen zij Hem hadden bespot, deden zij Hem Zijn kleren aan; en zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen' (27:29-30).

Maar zelfs dan, als de beloofde Koning bespot, verworpen en gekruisigd is, is het juist Pilatus die deze bijzondere en door hem niet begrepen titel boven het hoofd van de Gekruisigde laat aanbrengen: 'En terwijl zij aten, bewaakten zij Hem daar. En zij plaatsten boven Zijn hoofd op schrift zijn beschuldiging: Deze is Jezus, de koning der Joden' (27:36-37; Joh. 19:19, 22).

De toekomst van de Koning

In Mattheüs 5:35 lezen we over 'Jeruzalem, ... zij is de stad van de grote Koning'. Dit slaat terug op Psalm 48:3, waar staat: 'Mooi van ligging, een vreugde voor heel de aarde, is de berg Sion aan de noordzijde, de stad van de grote Koning'. Vandaaruit, in het land van de Joden dus, zal de Koning der Joden Zijn rechtvaardige oordeel beginnen, zoals de Heer Zelf gezegd heeft: 'Wanneer nu de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en alle engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid (...). Dan zal de koning zeggen (25:31vv.)'. Niemand zal Hem die titel dan meer durven betwisten!

HET BOEK JESAJA

DEEL 4 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 7 - Het teken van Immanuel

Verzen 1-2. Na de dood van Uzzia (Jes. 6:1) gaat het boek Jesaja verder met diens goddeloze kleinzoon Achaz. Er volgt een nieuwe serie profetieën, die loopt van Jesaja 7:1 tot Jesaja 9:6. Het centrale onderwerp daarvan is Immanuel, de Zoon van de maagd (vers 14).

Omdat Achaz een goddeloze koning is, laat God toe dat de koningen van Syrië en Israël samen Juda aanvallen. Ze boeken wel succes, maar het lukt niet om Jeruzalem te veroveren. Het bericht over de aanval veroorzaakt een crisis in Juda. Een crisis, ook in ons leven, is een test om te zien hoe erop wordt gereageerd. Gaan we naar God toe of nemen we onze toevlucht tot een mens en menselijke middelen? We zullen zien wat het bij Achaz uitwerkt.

Verzen 3-9. De HEERE stuurt Jesaja naar Achaz en wijst hem de plek waar hij Achaz zal ontmoeten. Daar wil Hij Achaz bemoedigen en zijn angst wegnemen. De naam van de plaats spreekt van reiniging ('waterloop') en heiliging ('Blekersveld'). Op precies dezelfde plaats wordt later het geloof van Hizkia op de proef gesteld (Jes. 36:2). We zullen nog zien hoe Hizkia reageert.

Jesaja verzekert Achaz namens de Heere HEERE dat hij rustig kan blijven, want de aanvallers zullen hun doel niet bereiken. Achaz moet wel zijn vertrouwen op God stellen om die rust te kunnen ervaren. Als hij niet gelooft, zal hij geen stand houden. Dat geldt ook voor ons.

Verzen 10-13. God zegt tegen Achaz dat hij van Hem een willekeurig teken mag vragen (vers 11). Hij geeft Achaz als het ware een blanco cheque. Zo genadig is Hij voor deze goddeloze koning. Uit de reactie van Achaz blijkt dat hij gewoon niet om een teken *wil* vragen. Hij wil uit de buurt van God blijven. Hij heeft trouwens zijn eigen keus al gemaakt door Assyrië om hulp te vragen (2 Kon. 16:9).

Verzen 14-16. Als Achaz dan in ongelooft *weigert* een teken te vragen, zal de Heere Zelf in Zijn rijke genade een teken geven (vers 14). Het is een wonderteken dat ver uitgaat boven het ongelooft van Achaz en van het volk. Dit teken is Christus Zelf (Matt. 1:22-23).

Het wonder is dat een maagd zonder tussenkomst van een man zwanger zal worden en dat het Kind, Dat geboren zal worden, de Zoon van God is (Luc. 1:35; Jes. 9:5; Ps. 2:7). Dit Kind zal als de ware Zoon van David regeren (Jes. 11:1-5; Luc. 1:31-33). Hij zal de profetieën en beloften die aan 'het huis van David' zijn gedaan, in de toekomst vervullen. Achaz en mensen van zijn soort zullen de zegeningen en heerlijkheden bij de vervulling ervan niet meemaken en er ook nooit deel aan hebben.

Verzen 17-20. Jesaja heeft voor Achaz een goede boodschap en een slechte boodschap. De goede boodschap is dat Israël en Syrië op korte termijn zullen worden verslagen (vers 16). Het slechte nieuws is dat Assyrië, waarop Juda zijn vertrouwen heeft gesteld, daarna ook Juda zal binnenvallen (vers 17).

Verzen 21-25. Deze verzen beschrijven de gevolgen van de inval van Assyrië. Deze beschrijving vindt zijn volle vervulling in de toekomst, als de koning van het noorden Israël zal binnenvallen (vgl. Dan. 11:40-44).

Jesaja 8 - Het oordeel over Syrië en Israël

Verzen 1-4. Jesaja krijgt de opdracht een boodschap op te schrijven. Hij moet dat zo doen, dat iedereen in het voorbijlopen er gemakkelijk kennis van kan nemen (vers 1; vgl. Hab. 2:2). Gods waarschuwingen zijn altijd voor iedereen waarneembaar en begrijpelijk. Hij laat de *geschreven* boodschap van Jesaja bevestigen door een *levende* boodschap: de zoon die Hij belooft hem te geven. Jesaja's vrouw wordt hier 'de profetes' genoemd, zoals Debora en Hulda. Jesaja en zijn vrouw zijn een echtpaar dat in eenheid te midden van een afvallig volk de woorden van God doorgeeft.

Verzen 5-10. Het volk heeft de wateren van Siloah – of Siloam, dat betekent 'uitgezonden' (Joh. 9:7) – versmaad. Dit ziet op de beloften van God over de komst van de Messias. In plaats van op die beloften te rekenen heeft Gods volk zijn hoop op aardse machten gevestigd. Daarom zal het door machtige wateren, d.i. door de koning van Assyrië, overweldigd worden.

Jesaja ziet het voor zijn geestesoog gebeuren. Het raakt hem zo diep, dat hij het plotseling tot de Heere uitroept dat het toch gaat om 'Uw land (...) Immanuel' (vs. 7-8). Dat is tegelijk het antwoord op zijn uitroep. De naam Immanuel houdt namelijk het oordeel over alle volken in die tegen Gods volk optrekken. Het gevolg daarvan is de volledige bevrijding van Israël in de laatste dagen.

Verzen 11-12. De HEERE heeft krachtig tot Jesaja laten doordringen dat hij niet in de 'weg van dit volk' moet gaan. Een profeet – en dat geldt ook voor ons – volgt niet de weg van de meerderheid in het kwaad (Ex. 23:2a).

Verzen 13-15. De HEERE 'heilig achten' wil zeggen: te leven in het voortdurende besef dat Hij absoluut gezag en controle over ons heeft. Daardoor zullen we helemaal 'heilig', dat is afgezonderd, zijn voor Hem. Het gevolg is dat Hij voor ons tot 'een heiligdom' zal zijn, in de zin van een toevluchtsoord (vers 14; vgl. Ezech. 11:16).

Verzen 16-18. Terwijl God Zijn aangezicht voor Zijn volk heeft verborgen, is Jesaja vastbesloten volhardend op Hem te wachten en naar Hem uit te zien (vers 17; vgl. Hebr. 2:13a). Hij is, samen met de kinderen die God aan hem heeft gegeven, ook een type, een zinnebeeld, van Christus samen met de kinderen die God *Hem* heeft gegeven (Jes. 8:18a; Hebr. 2:13b; vgl. Joh. 17:2,6,24). Als Mens heeft Christus Zich verbonden met de kinderen die God Hem heeft gegeven, dat is hier het overblijfsel van Israël. De Geest van God past vers 18a in Hebr. 2 toe op de geestelijke kinderen van God in deze tijd (Hebr. 2:13b). Dat zijn de gelovigen van de gemeente.

Verzen 19-22. 'De levenden' zoeken raad bij 'de doden', hoewel de wet en het getuigenis bij hen zijn waarin het licht

van God schijnt. Deze handelwijze wordt door God in Zijn Woord scherp veroordeeld (Lev. 20:27; Deut. 18:9-12).

De geboorte van de Messias

Vers 23. Hier begint een nieuw gedeelte dat in contrast met het vorige gedeelte staat. Daar gaat het over de duisternis die als oordeel over het volk zal komen. Hier gaat het over het Licht dat God in de komst van de Messias in de duisternis zal zenden voor hen die Hem willen aannemen (Matt. 2:22-23; 4:13). Hij is het waarachtige Licht dat schijnt in de duisternis (Joh. 1:5a).

ZEVEN GEOPENDE DINGEN IN LUCAS 24

1. *Een open graf* - 'Zij vonden echter de steen van het graf afgewenteld. En toen zij er ingegaan waren, vonden zij het lichaam van de Heer Jezus niet' (vs. 2-3).
2. *Geopende ogen* - 'Hun ogen nu werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij werd onzichtbaar voor hen' (vs. 31).
3. *Geopende Schriften* - 'Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak, toen Hij ons de Schriften opende?' (vs. 32).
4. *Een geopend verstand* - 'Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden' (vs. 45).
5. *Geopende handen* - '(...) en Hij hief Zijn handen op en zegende hen' (vs. 50).
6. *Een geopende hemel* - 'En het gebeurde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel' (vs. 51).
7. *Geopende monden* - 'En zij waren voortdurend in de tempel en prezen en zegenden God' (vs. 53).

FEBE, EEN DIENARES

EEN KARAKTERSTUDIE

Kris Tavernier

Alvorens zijn groeten over te brengen aan de gelovigen in Rome, beveelt Paulus eerst nog Febe (d.i. stralende, reine, zuiver, helder) aan bij de gelovigen in Rome (Rom. 16:1-2). Uit het vervolg blijkt wel dat zij haar naam eer heeft aangedaan. Terwijl Tertius de schrijver was van de brief (vs. 22), was Febe wellicht degene die deze brief van Paulus naar Rome heeft gebracht. Paulus schrijft heel lovend over haar. Het was in die tijd heel gebruikelijk om iemand aan te bevelen, zodat die persoon verder zou worden geholpen door kennissen ter plaatse (vgl. Hand. 18:27; 2 Kor. 3:1). Andere ondersteuning was er gewoonlijk niet voorhanden. Reizigers konden niet zoals nu rekenen op de nodige faciliteiten, ze waren vaak aangewezen op hun persoonlijke netwerk van contacten of dat van anderen.

Onze zuster

Maar Paulus trekt de band meteen een stuk verder aan: Febe is ónze zuster. Zij was dus zowel een zuster voor

hemzelf als voor de gelovigen in Rome, die haar wellicht nog niet kenden. Vanuit de context mogen we alvast begrijpen dat (minstens een deel van) de aangeschreven gelovigen in Rome Febe niet persoonlijk kenden. Toch is Febe niet zomaar iemand met een aanbeveling; ze is *mijn* en *jullie* zuster, zo stelt Paulus. En zo heeft Febe ook zelf gelovigen, die ze mogelijk niet persoonlijk kende, toch voortgeholpen. Is dat niet hoe wij als gelovigen steeds vanuit het diepste van ons hart naar elkaar zouden moeten kijken? Elke gelovige, hoe gering ook, ver weg of dichtbij, is mijn broer, is mijn zus. Zouden broeders en zusters elkaar niet ondersteunen, zoals het familie betaamt? Paulus vraagt aan de gelovigen in Rome een financiële en/of praktische ondersteuning voor Febe. Het wordt ook duidelijk waarom deze vraag terecht is.

Dienstbaar

Febe was een dienstbare vrouw in de gemeente in Kenchreeën. Dit was een havenstad nabij Korinthe. Het Gr. woord 'diakonos', d.i. dienaar, hoeft geen ambtelijke taak in te houden zoals dat het geval lijkt te zijn in Filippenzen 1:1 en 1 Timoteüs 3:8-13 (vgl. Hand. 6:1-7), of later als zodanig is geïnstitutionaliseerd. Het heeft er alles van weg dat dit hier ook niet is bedoeld. Het betekent gewoon dat zij praktisch dienstbaar was in de gemeente, terwijl we niet precies weten wat haar werk daarbij inhield. In 1 Petrus 4:10 wordt de werkwoordsvorm gebruikt en in dit vers gaat het erom dat iedereen zijn eigen ontvangen genadegave dienstbaar stelt voor anderen in de gemeente. Het gaat hier niet noodzakelijk over een of andere ambtelijke functie, maar eenvoudigweg over het dienstbaar zijn. Ook Christus Zelf wordt een Dienstknecht genoemd (Rom. 15:8).

Paulus noemt zichzelf en zijn medewerkers ook geregeld dienstknechten (1 Kor. 3:5; 2 Kor. 3:6; 6:4; Ef. 3:7; 6:21; Kol. 1:7, 23, 25; 4:7; 1 Tim. 4:6).

Dit lijkt bij Febe ook het geval te zijn. En wat een aansporing en bemoediging mag dit zijn voor elke gelovige! Je hoeft geen ambt of erkende bediening te hebben om dienstbaar te kunnen zijn in de gemeente. Stel gewoon je tijd, middelen, financiën, inzet, gaven, mogelijkheden, bekwaamheden ten dienste van de medegelovigen, en je bent een dienaar, een diakonos. Het dienstknecht-zijn geldt dan in principe ook voor elke gelovige, want hij is een dienaar van de opgestane Christus, God en de medegelovigen. Het is duidelijk dat Febe zich met hart en ziel, en volle toewijding ten dienste stelde van de gemeente te Kenchreeën. Vaak is er meer aandacht en respect voor de zgn. zichtbare bedieningen zoals prediking, onderwijs, pastoraat, voorzang etc., maar laten we nooit het belang van praktisch dienen uit het oog verliezen, want dat is even waardevol. Het doet denken aan Hebréeën 6:10: 'Want God is niet onrechtvaardig om uw werk te vergeten en de liefde die u betoond hebt voor Zijn naam, doordat u de heiligen gediend hebt en nog dient'. God ziet niet alleen de grote daden, maar ook de minder opvallende diensten die voor Hem gedaan worden. 'De dienst die wij anderen bewijzen, is eigenlijk de huur die we betalen voor onze plaats hier op aarde' (Wilfred Grenfell).

Hulpverleners

Vervolgens wordt er van Febe gezegd dat zij aan velen *bijstand* heeft verleend, alsook aan Paulus zelf. Vanuit het Gr. 'prostasis' zegt Paulus eigenlijk dat Febe zélf de bijstand is geweest (prostasis komt van een werkwoord, dat 'zorgen voor', 'hulp verlenen' betekent). Ze hielp niet zomaar een handje, ze legde zich er helemaal op toe om te helpen, om anderen bij te staan. Het mocht haar iets kosten aan tijd, geld, middelen, mogelijkheden of inzet. Waarschijnlijk gaat het om praktische hulp en financiële ondersteuning.

Het heeft er alles van weg dat zij vooral in praktische zin velen ondersteund en geholpen heeft, waaronder ook Paulus. Bijbels-contextueel gezien moeten we wellicht ook vooral

denken aan het praktisch helpen van hulpbehoevenden, zoals armen, wezen, weduwen en vreemdelingen. Dit is helemaal in lijn met het Oude Testament, waarin dit soort dienstbetoon een vaak terugkerend onderwerp vormt in de wet. Ze verwachtte er niets voor terug. Nu vraagt Paulus aan de gelovigen in Rome om Febe bij te staan, en dat in elke zaak of situatie waarin zij nu zelf hulp zou kunnen gebruiken. Febe verdiende het om geholpen te worden, nadat zijzelf zoveel anderen had geholpen. En ook als gelovigen ons niet zouden kunnen bijstaan, zoals wij dat nu misschien wel kunnen voor hen, dan nog zou ons dat niet mogen weerhouden.

Elkaar dienen

Het is dus terecht dat Paulus de gelovigen in Rome vraagt om Febe te ontvangen 'in de Heer, op een wijze de heiligen waardig'. Dit ontvangen houdt meteen ook een verwelkomen in de gemeente in. We moeten dit niet opvatten als een soort standaardformulering. Bij het 'in de Heer' mogen we misschien denken aan de tekst in Matteüs 25:35-40. En dan voornamelijk aan de zinsnede 'in zoverre u dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt u het Mij gedaan' (vs. 40). Hoe geweldig zou het zijn als wij elke medegelovige, elke broeder en zuster, op die manier zouden behandelen! Als we er steeds op gericht zouden zijn om elkaar bij te staan, broeders en zusters dichtbij, en evenzeer broeders en zusters veraf. Zou het omgaan met elkaar in de gemeente er niet totaal anders uit gaan zien?

Welnu, zo laat Paulus ons hier zien, dát is de manier waarop het de heiligen waardig is. Minder is niet voldoende. Dát is de standaard waaraan getoetst wordt hoe gelovigen met elkaar dienen om te gaan, niet meer maar zeker ook niet minder. Moeten we hier ook niet automatisch denken aan het Bijbelvers: 'Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt' (Joh. 13:35). Ja hoor, elkaar ontvangen op een 'wijze de heiligen waardig' is elkaar ontvangen met liefde, zoals dat mag worden verwacht van gelovigen onder elkaar.

Advertentie

Henri Palon

EXIT NIGHT - ENTER LIGHT

Een metalhead wordt christen

Ik diende in wezen de duivel en zijn belangen. Ik 'voelde' me met wat hij aanbood in zijn domein.

Ik was een metalhead, een fan van metalmuziek met krijgende of grommende vocals, veelal onverstaanbaar voor buitenstaanders en krachtig beukende gitaarriffs opzweepende drumritmes, soms aangevuld met serene keyboardklanken. Muziek, in haar meest extreme verschijningsvorm. Ik luisterde er dagelijks vaak urenlang naar. Ik leefde voor metalmuziek en kon niet zonder. Het was een inkt- en inktzwarte nacht.

De inktzwarte nacht is voorbij. Ik leerde werkelijk vreugde kennen. Er was iemand gekomen die daadwerkelijk naar me omzag en me de hand reikte. Menselijk de laatste van wie ik het verwachtte, wiens naam in de door mij omhelsde muziek zo vaak gelasterd en bespot wordt: Jezus Christus...

ISBN/EAN 978-90-79718-97-9; 52 blz.; Prijs: 3,15 Euro